

قَدِیاری

انجناب مولوی محمد کفیل صاحب فاروقی

نختیں بادہ کاندہ رجام کردند
 ز چشم مست ساقی وام کردند
 نختیں کز سخن در دام کردند
 بے اندازہ ہر جام کردند
 ہمارا آشیاں برجام کردند
 چہ طرفہ حلقہ زلف گرہ گیر
 بہا دادند اشک دیدہ تر را
 خوشا تمییر دنیا کے محبت
 نگر دو سرد ہرگز شعلہ عشق
 غم دوراں غم جاناں نمودند
 زمان وصل را خود طول دادند
 ہماں راز کے کہ درد لبو پہاں
 غلاف کعبہ مارا جامہ نو
 جو شد کشف حقیقت بہ عشاق
 چہ فاروقی محبت ہم گناہ است
 کہ مارا این قدر بد نام کردند

(عراقی م)